

Moonsorrow "Rauniolla"

Visit "[Rauniolla](#)" on MotoLyrics.com

[ASKELMILLA]

[esinaytos]

[MAAILMALLE]

Kuun vielä fää, ä varttuessa
kulki kuiskaus pää fää, ä fää, ä llää fää, ä veen
kaukaa.

Aallot levotonna lä fää, ä ivää fää, ä t
vasten sateen pieksemää fää, ä fää, ä rantaa.

Kauan hiljaisia lienneet
salot alla pohjoisen taivaan.
Vain yksinää fää, ä inen vire tuulen soi.

Keihää fää, ä s karhunkaatajan
maassa saaliin vierellä fää, ä vartoi
vaiti suurta laivaa saapuvaa.

Ei kukaan tiennyt nää fää, ä hdää fää, ä
sarastukseen
ja pää fää, ä ivää fää, ä laski taas.

Kuulkaa huuto korppien
halki taivaiden,
nää fää, ä in saapuu tuho jumalten
maailmaamme.

On tullut se aika jolloin auringon
pyää fää, ä rää fää, ä
veren vuodatuksesta katkeaa.

Liput kauniit liehuen
airut rantakiville astuu.
He miekoin meitä fää, ä tervehtivää fää, ä t,
vapaudesta puhua saavat.

Loimet vieraat yllää fää, ä nsää fää, ä
puiseen ristiin veriveli tarttuu.
Hää fää, ä n suden mahdin mieli taltuttaa.

Keihäs karhunkaatajan
vastaan käänneä, ärmekieltä nyt
nousee
ja iskee lämpi kurjan sydämen.

Vaan eiväs sankarit enäs fä, ä
nouse raunioille
ja laulumme tuuli vie.

Kuulkaa suru metsien
halki aikojen,
on pyhä, ät kivet kaadettu
ja kansa voipunut.

Valtaa kuoleman sylistä, ä
uhmaa teräs väkkyen.
Tuoni käänne, äsissä, ä jumalten,
maine miehen ikuinen.

Jo syttyvä, ät nuo soihdut, ne ruumiit
käänne, äventä, ävä, ät
ja syyttä, äm mien sielut tuomitaan.
Kuinka riistävä, ävä, ät he jumalat nyt
viereltä, ämme,
vaikenevat tuhannet edessä, ä murhaajan.

Kirveenkuva rinnalla
karhun lailla taistellen,
Ukon voima sydämessä, ä
vielä, ä kaatuu viimeinen.

[RAUNIOILLA]

[loppunaytos]

[English translation:]

[AT THE RUINS]

[AT THE FOOTSTEPS]

[prologue]

[TO THE WORLD]

Under the growing moon
there drifted a whisper with a distant stream.
Waves beating restlessly
the tired rain-lashed shore.

For long the wilds under the northern sky
silent may have been.

Resounded only with a breath of wind.

The spear of a bear-hunter
lay on the ground by its prey.
Awaiting the arrival of a craft.

Yet no one foresaw the dawning
and thus set another day.

Hearken to the ravens' cry
across all heavens.
Behold as the gods
of our world fall.

It is time for the wheel of the sun
to break by the flow of blood.

Under such fair colours
the harbinger steps ashore.
By a sword his companions salute us,
yet of freedom they may speak.

Dressed in strangest garment
claimed kindred grasps a wooden cross.
What strength in wolves he wishes to tame.

The spear of a bear-hunter
now risen against the serpent's tongue.
Striking through the vile heart.

Yet no hero shall rise on the ruins
and our song may drift with the wind.

Hear the sorrow of the woods
across all known times.
Sacred stones are overturned
and the folk so weary.

Steel agleam defies sway
on the lap of death.
Demise in the hands of gods,
a worthy name forever spoken.

And lo! the torches lit scorching carnage,
condemning all the guiltless souls.
How dare they bereave us our gods,
now thousands fall silent at murder.

Sign of the hammer on a warrior's chest
he battles like a bear.
With strength of Ukko deep in his heart

the last man now may fall.

[AT THE RUINS]

[epilogue]

Visit [Moonsorrow](#) page on MotoLyrics.com, to get more lyrics and videos.

[MotoLyrics.com](#) | Lyrics, music videos, artist biographies, releases and more.